

WYROK Z DNIA 24 CZERWCA 2009 R.

IV KK 28/09

Właściwe zrealizowanie obowiązków określonych w art. 457 § 3 k.p.k. świadczy o zachowaniu standardu rzetelnego procesu odwoławczego. Wynikający z treści art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności standard rzetelnego procesu obejmuje także postępowanie odwoławcze, a jednym z jego wyznaczników jest wyraźne wskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia, a więc także odniesienia się do argumentacji stron, które gwarantuje stronie możliwość stwierdzenia rzeczywistego skorzystania z prawa do apelacji.

Przewodniczący: sędzia SN J. Szewczyk (sprawozdawca).

Sędziowie SN: J. Grubba, R. Malarski.

Prokurator Prokuratury Krajowej: W. Grzeszczyk.

Sąd Najwyższy w sprawie nieletniego Pawła M., skazanego z art. 158 § 1 k.k. i innych, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 24 czerwca 2009 r., kasacji, wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 maja 2008 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 lipca 2007 r.,

u c h y l i ł zaskarżony wyrok w części dotyczącej Pawła M. i sprawę w tym zakresie p r z e k a z a ł do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 lipca 2007 r., oskarżony Paweł M. został uznany za winnego popełnienia przestępstw wyczerpujących znamiona art. 158 § 1 k.k., art. 159 k.k., art. 157 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności wymierzone za wyżej przedstawione przestępstwa, Sąd skazał Pawła M. na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zawiera jeszcze rozstrzygnięcia dotyczące dowodów rzeczowych, zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary pozbawienia wolności oraz kosztów sądowych.

Od wspomnianego wyroku apelację wywiódł oskarżony Paweł M., który nieprecyzując zarzutu odwoławczego, wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd pierwszej instancji.

Z treści uzasadnienia sporządzonej osobiście przez oskarżonego apelacji wynika, że zarzuca on wyrokowi Sądu Rejonowego błędną ocenę zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych, a w konsekwencji skazanie go „bez niepodważalnych dowodów winy”.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 28 maja 2008 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie dotyczącym oskarżonego Pawła M.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył obrońca oskarżonego, który w kasacji zarzucił rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak merytorycznego odniesienia się przez Sąd odwoławczy do zarzutów osobistej apelacji skazanego, której zarzuty nie zostały nawet przytoczone w uzasadnieniu, pomimo iż w części wstępnej wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że ten skazany złożył apelację, co w konsekwencji musi prowadzić do wniosku, że zarzuty te nie były w

ogóle, przez Sąd odwoławczy rozważone i w konsekwencji Sąd Okręgowy sporządził w tym zakresie uzasadnienie nieodpowiadające przepisowi ustawy, w szczególności, poprzez brak jakiegokolwiek merytorycznego odniesienia się do osobistej apelacji skazanego, a nawet brak przytoczenia czego domagał się ten skazany w apelacji i jakie zarzuty postawił wyrokowi Sądu Rejonowego.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Rzeczywiście, uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego nie zawiera rozważań dotyczących apelacji wniesionej przez Pawła M. Sąd drugiej instancji nie wskazał nawet, jakie zarzuty stawiał oskarżony wyrokowi Sądu pierwszej instancji, i o co wnosił.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego daje podstawę do przyjęcia, że rozpoznając sprawę na skutek apelacji wniesionych przez obrońców współoskarżonych w sprawie Pawła M., Sąd drugiej instancji w ogóle nie ocenił treści apelacji sporządzonej osobiście przez Pawła M. Nie można przecież uznać za ocenę zasadności apelacji, kwestionującej ocenę dowodów, stwierdzenia Sądu odwoławczego, że „żaden z apelujących nie przedstawił przekonywającej, alternatywnej i opartej na wiarygodnym materiale dowodowym wersji przebiegu zdarzeń stanowiących przedmiot karno-prawnego wartościowania”.

Podzielić zatem należy zarzut kasacji, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącą obrazą przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., gdyż w treści uzasadnienia tego wyroku, które jako dokument sprawozdawczy powinno wykazać dokonanie rzetelnej kontroli odwoławczej, a zatem przedstawiać tok rozumowania poprzedzający wydanie wyroku oraz w sposób konkretny wyjaśnić skarżącemu, dlaczego jego zarzuty są nie-

słuszne, znalazło się ogólnikowe i niczego niewyjaśniające określenie. Oczywiście jest przy tym, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego, albowiem w przypadku konieczności odniesienia się do zarzutów i wniosków oraz przedstawienia stosownej argumentacji, nie można wykluczyć możliwości wydania odmiennego wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2003 r., IV KKN 56/01, R–OSNKW 2003, poz. 2214).

Właściwe zrealizowanie obowiązków określonych w art. 457 § 3 k.p.k. świadczy o zachowaniu standardu rzetelnego procesu odwoławczego. Wynikający z treści art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności standard rzetelnego procesu obejmuje także postępowanie odwoławcze, a jednym z wyznaczników tego standardu jest wyraźne wskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia, a więc także odniesienia się do argumentacji stron, które gwarantuje stronie możliwość stwierdzenia rzeczywistego skorzystania z prawa do apelacji (M. A. Nowicki: Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo, tom 1, Kraków 2001, s. 477).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.